

ността испаднахъ, щото сѣ приложихъ, на несмысленныты добытѣци, и уподобилъ сѣ на тѣхъ. Тоа часъ най-благоцвѣтныты райскы красоты сѣ преобхрижлы на трѣніе, и влаци на земаѣта; блаженствата сѣ обхрижлы на печали, а благодать-та на клетва. Първыты дѣлїа, които сѣ сѣ появили въ такава жалостна трагическа сцена на преобхрижтіатѣ свѣтѣ, сѣ были зависть-та, и убійството; невинность-та заедно съ благодать-та сѣ изгубили, и до толко сѣ осквернилъ свѣтѣтъ отъ грѣхѣтъ, щото потрѣбвало единъ всеміренъ потопъ отъ воды, не знамъ, или да сѣ измые, или пакъ да сѣ скрие отъ очиты на Твореца си. Никого Дїаволѣтъ не е получилъ по-благополучно царствїе, и толко по-големо е было владѣніето мѣ въ челоуѣческыты сърдца, щото сѣ виждало, че той е утвърдилъ на земаѣта онаа държава, която напѣсто былъ пожелалъ на невето. Накредъ нечестїето воювало; на сѣкздѣ свѣщенныты вещи были мръсны; храмоветы на лжовныты бозы были пзани съ идолы; Аѣз е былъ населенъ отъ челоуѣческы души; свѣтѣтъ былъ завладѣнъ отъ сѣдженїето на Дїаволѣтъ, и можемъ рѣ, че Тартарѣтъ е станжал челоуѣческый градъ, а земаѣта вѣсовско царство. Самыты звѣзды, и дрѣгыты планеты на невето, които сѣ почиталы въ него време като богове, мысляж, (за да рѣкж тѣй) че тѣ сѣ сѣ усрамѣвалы за отдаваната имъ недостойно почестъ, и че тѣ сѣ укорѣвалы вѣпно невѣжеството на оныа, които отдавали на творенїата почитанїето, което приличало на Създателя. Изгонены отъ свѣтѣтъ добродѣтелиты, навредъ царѣвала злобата; пропѣдена отъ пѣтищата истината, лжѣтата тѣржествѣвала; правосѣдіето исчезнало отъ сѣдокищата, сѣдѣла неправдата; единомыслието отдалечено отъ дрѣжбыты, вдворѣвало сѣ любоврѣнїето, и распрѣта. Гдѣ простота? гдѣ благочестїе? гдѣ цѣломѣдрїе? гдѣ страхъ отъ Божїа законъ? за сѣкого самовластїето мѣ было законъ, и утробата мѣ Богъ; свѣтѣтъ былъ изгубилъ първата си красота, и станжал съ достопаечено промѣненїе жалостно позорище: позорище, гдѣто управитель (разыгравачъ) е былъ Дїаволѣтъ, зритель Богъ, а зрѣлице челоуѣкѣтъ. Въ такава тѣкрдѣ мрачна ноцъ на грѣхѣтъ е былъ потънжал челоуѣческыатъ родъ, толко отдалеченъ отъ свѣтлината, колкото лишенъ отъ божественната благодать; и какъ-то рѣкохъ, ноцъ, въ която толко ноцрны звѣзды сѣ глѣдали, колкото лжовны богове сѣ почитали; толка е была тѣмнотата, колкото и бездмїето; толка мѣглата, колкото невѣжеството.